

have de den Dag i Dag i nedarbet Skikkelse, naturligtvis med de Forandringer, som Samfundsforsholdene medføre, men det er i Virkeligheden den gamle Organisation, som de endnu have. At man i saadanne Fag, hvor man har en saa gammel Organisation, kan være naaet frem til at have faaet indrettet Voldgiftsretter, er jo ikke noget Bevis for, at man kan naa saa vidt i andre Fag, hvor man ikke har saadanne gamle nedarvede Institutioner. Og saaledes er Tilfældet jo ogsaa i Virkeligheden. I alle de Fag, hvor Organisationen opløstes, da Lovene opløstes, hvor man skulde til at organisere paa bar Grund, er man i de allerfleste Tilfælde ikke naaet til at faa saadanne Voldgiftsretter indrettede, og i overordentlig mange Tilfælde befinder man sig endnu paa det allerførste Stadium af Organisationsbestræbelser. Naar det er Tilfældet, tror jeg, at der er et stort Hul, som maa udfyldes, saaledes at man, rent bortset fra, hvilken Stilling de private Voldgiftsretter komme til at indtage eller ikke, maa søge at gøre det muligt for de Fag, der staa tilbage i organisatorisk Henseende, at faa indført Voldgiftsretter, som de ellers næppe i lang Tid vilde faa ad Frivillighedens Vej. — Men saa er der ogsaa en anden Omstændighed, jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, og det er, at i det Fag, det ærede Medlem tilhører, er man først naaet til Erkendelse af, at de bør have en Voldgiftsret, efter at der er ført mange og kostbare Kampe, og det vilde jeg anse for at være en Ulykke, om det skulde blive almindeligt i alle Fag, at man først gennem langvarige Kampe skulde naa til at indse, at man maa have en Voldgiftsret, og det kan meget let blive Følgen, dersom man forlaster dette Lovforslag. Dersom man udelukkende vil holde sig til Frivilligheden, vil Følgen let blive, at man først maa gennemgaa samme Stole, som det Fag, den ærede Taler tilhører, har gennemgaaet, og først efter en dyrebøbt Erfaring naa til den Erkendelse, at vi komme til at have en Voldgiftsret.

Saa er der en anden Omstændighed, som jeg skal tillade mig at henpege paa, og det er den, at det, som her er foreslaaet, er en Institution, som hviler paa en meget bred Basis, og det anser jeg for et stort Gode. Der indføres en almindelig Valgret baade for Arbejdsgivere og Arbejdere til disse Arbejdsretter, hvor enhver Arbejder, som i øvrigt opfylder Betingelserne, og enhver Arbejdsgiver er Valgbar, uanset om de ere Medlemmer af vedkommende Fags Organisation eller ikke. Det anser jeg for at være en meget stor Fordel, idet disse Ar-

bejdsretter og Enighedskamre ville komme til at staa i en ganske anden uafhængig Stilling af Organisationerne, end dersom de udgik fra Organisationerne selv. Jeg tror, at man har Eksempler paa, at Voldgiftsretter staa som afhængige Ved af Organisationerne, og at det kan være temmelig uheldigt. Det er mig bekendt, at det staar udtrykkelig skrevet i flere saadanne Voldgiftsretters Love, at de ikke maa afsige nogen Dom, der er i Strid med Organisationernes Love. Der er altsaa lagt et Baand paa Voldgiftsretterne, som jeg anser for uheldigt, thi det er den Voldgiftsret, jeg nu taler om, den frivillige Voldgiftsret, der skulde udfylde det Hverv, som Lovforslagets Enighedskamre tilsigte at udfylde, men dersom der er paalaagt den et Baand fra den Organisations Side, som har indstiftet den, har den vanskeligere ved at komme til at virke, end naar den staar aldeles frit, saaledes som den vilde komme til at staa efter Lovforslaget. Og den Fare er navnlig stor, naar det gælder om mægtige og store Organisationer. Og jeg tror nok at turde sige, at den Organisation, som jeg antager, at det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds tilhører — den er i alt Fald oprettet i det ærede Medlems Fag — er en saadan mægtig og stor Organisation, en ren og stær Kamporganisation, der endogsaa har den Bestemmelse, at den for hele Landets Vedkommende kan dekretere, at alt Arbejde skal standse, en Organisation, der har opsparet en betydelig Kapital som Kampfond, og som ogsaa har andre Midler, hvorved man kan tvinge Organisationens enkelte Medlemmer til at rette sig efter, hvad Organisationen en Gang bestemmer. Det er netop denne Kampbasis, denne Krigsbasis, man skulde se at komme bort fra. Lovforslaget tilsigter jo at komme til en fredelig og mindelig Overenskomst, men skal det baleseres paa Kampforeningers Love og Kampforeningers Bestemmelser, saa er jeg meget bange for, at vi komme ind paa en Vej, som ikke vil føre til det MaaL, vi trakte efter. Jeg har derfor ikke noget at indvende imod de private Voldgiftsretter, saa længe vi ikke have andre end dem, og jeg ønsker gerne, at de maa komme til at vige sig saa velsignelsesrige som muligt, men jeg tror ikke, at man af Hensyn til de private Voldgiftsretter paa nogen Maade skal lade sig forlede til ikke at vedtage det foreliggende Lovforslag, thi jeg anser de Enighedskamre, vi tilsigte at indføre, for at være betydelig bedre sunderede end de private Voldgiftsretter, og jeg anser det tillige for et stort Gode, at ind under dette Lovforslag kunne alle Fag komme uden Hensyn til, om de